RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 60.147 van 13 juni 1996
in de zaak A. 67.748/VII-13.716.

In zake : Philippe SONCK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat T. DE WAELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN.

tussenkomende partij :

de n.v. MORTI,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. FRANCIS,
kantoor houdende te LEUVEN,
Koning Leopold I-straat 18.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat T. DE WAELE op 20 februari 1996 namens Philippe SONCK heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 21 december 1995 waarbij de beroepen van onder meer de verzoeker tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van Deinze van 4 juli 1995 tot het verlenen aan de n.v. MORTI van de milieuvergunning om een aldaar aan de Engelhoekstraat gevestigd houtbewerkingsbedrijf uit te breiden en verder uit te baten, niet worden ingewilligd en het beroepen vergunningsbesluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 april 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 1996;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. VERMEIRE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE, die verschijnt voor verzoeker, van Bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaten E. FRANCIS en J. BOSSUYT, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. MORTI met een verzoekschrift van 22 maart 1996 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat de inrichting in kwestie op 20 mei 1966 een eerste exploitatievergunning heeft

verkregen voor "een houtbewerkingsbedrijf met elektromotoren van 1 tot 10 kW"; dat ze is uitgegroeid tot een bedrijf met 117 werknemers - van wie weliswaar een minderheid ter plaatse is tewerkgesteld -, stallinggelegenheid voor 25 autovoertuigen met werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen, opslagplaatsen voor samengeperste gassen, tanks voor 19.000 liter vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55° C maar dat 100° C niet overtreft, inrichtingen voor het mechanisch behandelen van o.m. hout voor 173 kW, opslagplaatsen voor boomstammen, platen e.a. tot 330 m², inrichtingen voor metaalbewerking tot 192 kW; dat de tussenkomende partij op 5 april 1995 bij het college van burgemeester en schepenen van Deinze een milieuvergunningsaanvraag heeft ingediend, deels voor het hernieuwen van de vergunning(en) voor een bestaande inrichting, deels voor het veranderen van een bestaande inrichting, met name een uitbreiding door "aanvulling met rubrieken van indelingslijst VLAREM I en toevoeging van een bureelgebouw, betonverharding voor stapeling bouwmateriaal"; dat de aanvulling van de indelingslijst betrekking heeft op o.m. de opslag van 2.300 oxyderende, schadelijke, corrosieve en irriterende stoffen, 25.000 liter vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55° C maar dat 100° C niet overtreft, een smederij met een drijfkracht van 155 kW en inrichtingen voor het opslaan of overslaan van steenkool, ertsen en of andere minerale produkten met een oppervlakte van 1,5 ha; dat die aanvraag heeft geleid tot het thans bestreden besluit;

Overwegende dat de tussenkomende partij opwerpt dat de verzoeker geen belang heeft bij zijn vordering omdat hij, wonend aan de Engelhoekstraat 23, "op respectabele afstand ligt van de gebouwen en de activiteiten van de tussenkomende partij (Engelhoekstraat 1), daar waar omwonenden die zich dichter bij deze gebouwen en activiteiten bevinden, tot op heden geen enkel protest hebben laten horen (...),

dat weliswaar de betonverharding (...) paalt aan de tuin van de heer Sonck, doch m.b.t. deze uitbreiding de bouwvergunning en bijgevolg ook de milieuvergunning zijn geschorst in afwachting van de uitspraak van de Raad van State nopens de gevraagde annulatie van gezegde vergunningen, dat de heer Sonck (...) nooit enig reëel bewijs heeft geleverd van enige werkelijke hinder (...)";

Overwegende dat uit de overgelegde plans en foto's blijkt dat verzoekers tuin paalt aan een gedeelte van de inrichting in kwestie, met name aan de betonverharding waarop onder meer een stapelplaats is voorzien; dat de omstandigheid dat de bouw- en de milieuvergunning voor deze stapelplaats bij rechterlijke beslissing zijn geschorst in afwachting van de uitspraak van de Raad van State over het tegen de desbetreffende bouwvergunning ingestelde annulatieberoep, geen afbreuk vermag te doen aan verzoekers belang, nu de mogelijkheid bestaat dat, hangende het annulatieberoep waarmee de onderhavige vordering tot schorsing gepaard gaat, het beroep tegen de bouwvergunning wordt verworpen; dat dit risico volstaat ter staving van het belang; dat, overigens, de betonverharding slechts een onderdeel is van de inrichting in kwestie waarvan nog andere onderdelen bij het bestreden besluit worden vergund; dat de exceptie niet kan worden aangehouden;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat het eerste middel is genomen uit de schending van o.m. artikel 2 van de stedebouwwet van 29 maart 1962, van de artikelen 5, 1.0, en 15, 4.6.1, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van het van toepassing zijnde gewestplan en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

> "doordat de bestreden beslissing aan de N.V. MORTI de milieuvergunning verleent voor de uitoefening van hinderlijke activiteiten in een woongebied en een landschappelijk waardevol agrarisch gebied van het gewestplan,
>
> terwijl zowel de omvang van het bedrijf (cfr. bijvoorbeeld de luchtfoto in bijlage), de hinderlijke aard der activiteiten (metaalbewerking, schrijnwerkerij, bouwbedrijf, zwaar verkeer) als het aantal tewerkgestelde personen (ruim 100 ingeschreven werknemers) er duidelijk op wijzen dat er geen sprake meer kan zijn van een kleine of middelgrote onderneming die nog zou kunnen passen in een woonzone,
>
> (...)
>
> en terwijl enerzijds verzoeker in diens bezwaar en diens beroep, en anderzijds meerdere besturen zoals de stedelijke milieudienst, het Bestuur Milieuvergunningen en de Provinciale Milieuvergunningscommissie, duidelijk hadden gewezen op de onverenigbaarheid van de inrichting en van de aanvraag met bedoelde bestemmingsvoorschriften zoals vastgelegd in het gewestplan,
>
> en terwijl de Provinciale Milieuvergunningscommissie duidelijk spreekt over een inrichting met een "industrieel karakter", die strijdig is met de bestemming als woongebied,
>
> en terwijl, wat betreft de delen van de inrichting die de bestreden beslissing vergunt in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied, er helemaal geen motivering noch wettelijke of reglementaire basis wordt opgegeven die de afgifte van de vergunning kan verantwoorden";

Overwegende dat in de nota de verwerende partij antwoordt dat uit het advies van de administratie Ruimtelijke Ordening van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap blijkt dat de uitbating gedeeltelijk wel in overeenstemming is met het gewestplan, dat ze deels in

bestaande vergunde bebouwing gebeurt, in toepassing van het decreet van 26 april 1994, en deels in niet vergunde bebouwing waarvoor evenwel een meerwaardevordering is voorgesteld, waardoor de bebouwing wordt gedoogd; dat zij besluit dat in toepassing van artikel 88 van de stedebouwwet de aanvraag kon worden aanvaard mits alle mogelijke hinder voor het naburig woongebied tot een strikt minimum herleid wordt, iets waarvoor de n.v. MORTI de voorbije jaren de nodige inspanningen heeft gedaan;

Overwegende dat de tussenkomende partij opmerkt dat "de overheid, ter gelegenheid van de creatie van het gewestplan (...) perfect op de hoogte was van de aanwezigheid en de grootte van het bedrijf en desondanks heeft geoordeeld dat het paste in de woonzone resp. het landschappelijk waardevol agrarisch gebied (...)", dat de uitbreiding van betonverharding in laatstgenoemd gebied bezwaarlijk kan worden beschouwd als een aantasting van dat gebied, dat ter plaatse hoogstens 15 werknemers zijn tewerkgesteld, dat uit de omvang van de terreinen en de gebouwen alleen geenszins kan worden afgeleid dat de activiteiten van het bedrijf van industriële en niet van ambachtelijke aard zijn, dat de ongunstige adviezen waarvan de verzoeker gewag maakt de vergunningverlenende overheid niet binden;

Overwegende dat krachtens het bepaalde in artikel 2, § 1, van de stedebouwwet van 29 maart 1962 de overheid die bevoegd is voor het afgeven van de milieuvergunning ertoe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg en bindende ontwerp-plannen in acht te nemen, wat onder meer inhoudt dat zij de vergunning dient te weigeren indien de inrichting of een gedeelte ervan niet past in de bindende voorzieningen van het plan; dat te dezen niet wordt betwist dat de inrichting gelegen is deels in een woongebied, deels in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat de

desbetreffende artikelen 5, 1.1.0., 11, 4.1., en 15, 4.6., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 luiden als volgt :

"Art. 5. 1. De woongebieden :

1.0. De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

Art. 11. 4.1. De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden.

Art. 15. 4.6. Voor de landelijke gebieden kunnen volgende nadere aanwijzingen worden gegeven :

4.6.1. De landschappelijke waardevolle gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen.

In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen";

Overwegende dat met betrekking tot de stedebouwkundige aspecten van de aanvraag, het bestreden besluit overweegt wat volgt :

"Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan 'Oudenaarde" gelegen is deels in een woongebied, deels in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat de exploitatie gedeeltelijk gebeurt in gebouwen waarvoor geen bouwvergunning is verleend, maar waarvoor een meerwaardevordering is vooropgesteld; dat in bepaalde gevallen zonevreemde bedrijven kunnen worden toegelaten;

Overwegende dat er een koppeling is tussen de bouwvergunning en de milieuvergunning en dat voor een deel van de gebouwen en een deel van de verharde terreinen de bouwvergunning door de rechtbank geschorst is in afwachting van een uitspraak door de Raad van State m.b.t. een annulatieberoep ingediend door het buurtcomité; dat de milieuvergunning dan ook geschorst blijft voor deze onderdelen";

Wat de ligging van de inrichting in woongebied betreft

Overwegende dat luidens vorenstaand artikel 5,1.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972, inrichtingen voor handel, dienstverlening, ambacht en klein bedrijf enkel in een woongebied toegestaan kunnen worden onder de dubbele voorwaarde dat zij niet wegens de "taken" van bedrijf die zij uitvoeren, om redenen van goede ruimtelijke ordening, in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, m.a.w. dat zij bestaanbaar zijn met de bestemming woongebied, en dat zij verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving; dat bij het beoordelen van de bestaanbaarheid met de bestemming woongebied, rekening dient te worden gehouden met de aard en de omvang van het bedrijf, waardoor dat laatste inzonderheid om redenen van ruimtelijke ordening niet in het betrokken woongebied kan worden ingeplant, ofwel wegens het intrinsiek hinderlijk of storend karakter van het bedrijf, ofwel wegens het bijzonder karakter van het woongebied (bv. louter residentiële villawijk, of woonpark); dat bij het beoordelen van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving, uitgegaan dient te worden van de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving die voornamelijk afhankelijk zijn van de aard en het gebruik of de bestemming van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten, of van

de bijzondere bestemming die het bijzonder plan van aanleg van het gebied aan die omgeving heeft gegeven;

Overwegende dat, rekening gehouden met de te dezen overgelegde plans en foto’s en met de aard en de omvang van de vergunde activiteiten, de vraag rijst of de inrichting nog als "ambacht en klein bedrijf" in de zin van vorenstaand artikel 5, 1.0., kan worden beschouwd; dat het bestreden besluit deze vraag onbeantwoord laat, tenzij men de overweging "dat in bepaalde gevallen zonevreemde bedrijven kunnen worden toegelaten" zou interpreteren als een positief standpunt dienaangaande; dat evenwel dit standpunt in geen enkel opzicht gemotiveerd is; dat het besluit evenmin rept over de bestaanbaarheid van de inrichting met het woongebied noch over de verenigbaarheid ervan met de onmiddellijke omgeving; dat het middel, volgens hetwelk het besluit niet of minstens niet afdoende is gemotiveerd, op dit stuk gegrond lijkt;

Wat de ligging van de inrichting in landschappelijk waardevol agrarisch gebied betreft

Overwegende dat op dit stuk de inrichting onverenigbaar lijkt te zijn met de desbetreffende, hierboven aangehaalde, bestemmingsvoorschriften; dat ook op dit vlak het middel, volgens hetwelk het bestreden besluit is genomen met miskenning van het gewestplan, gegrond voorkomt;

Wat de toepassing van artikel 88 (artikel 45, § 7) van de stedebouwwet betreft

Overwegende dat het in de nota van de verwerende partij aangevoerde artikel 88 (artikel 45, § 7) van de stedebouwwet, ingevoegd bij het decreet van 23 juni 1993, luidt als volgt :

"De overheden die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning moeten beslissen over milieuvergunningsaanvragen kunnen bij het verlenen van de milieuvergunningen afwijken van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verwerving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moeten blijken uit de motivering van de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag";

dat het bestreden besluit niet aangeeft dat de vergunning met toepassing van deze bepaling zou zijn verleend; dat, hoe dan ook, moet worden vastgesteld dat ook met betrekking tot vorenstaande stedebouwkundige voorwaarden het besluit geen enkele redengeving bevat; dat het desbetreffende onderdeel van het middel gegrond lijkt;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het middel ernstig is;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat de verzoeker aanvoert dat de uitbreiding van het bedrijf in kwestie tijdens de voorbije jaren aanleiding heeft gegeven tot voortdurende toename van hinder, onder meer door het laden en lossen van vrachtwagens met vorkheftrucks, het zagen en verfspuiten in open lucht, het functioneren van de schrijnwerkerij met open deuren, de verlichting van het bedrijfsterrein d.m.v. helle spots tot zeer laat ’s avonds en vanaf ’s morgens zeer vroeg; dat hij erop wijst dat het landschappelijk waardevol agrarisch gebied onherstelbaar beschadigd wordt, dat in zijn arrest van 23 september 1993 het Hof van Beroep heeft overwogen "dat de werken in hun geheel voor beide geïntimeerden" (onder wie de verzoeker) "ernstige bijkomende ongemakken kunnen berokkenen die de perken van normale burenhinder

in woongebied te buiten gaan"; dat hij ten slotte verwijst naar de adviezen van respectievelijk het bestuur Milieuvergunningen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de milieudienst van de stad Deinze en de deskundige van de Provinciale milieuvergunningscommissie;

Overwegende dat uit de overgelegde plannen en luchtfoto’s blijkt dat de verzoeker in de onmiddellijke omgeving van het bedrijf woont en dat een gedeelte ervan, met name de betonplaat, zelfs aan zijn tuin grenst; dat de opwerping van de verwerende en de tussenkomende partij dat deze betonplaat vooralsnog niet mag worden gebruikt wegens de schorsing van de bouwvergunning, niet kan worden aangenomen nu, zoals hierboven is overwogen, het desbetreffende risico door die schorsing niet is weggenomen; dat luidens het voormelde advies van het bestuur Milieuvergunningen het beperken van de hinder door het sluiten van de poorten "in de praktijk als onmogelijk of totaal onvoldoende overkomt", "tal van activiteiten welke onvermijdelijk buiten plaats grijpen, zoals laden, lossen, starten van vrachtwagens (...) onmogelijk op een adequate manier kunnen gereglementeerd worden" en de optie van een vergunning voor vijf jaar met het oog op een herlokalisatie niet kan worden bijgetreden "indien (zoals te dezen) een bedrijf overmatige hinder veroorzaakt en deze hinder niet kan worden verholpen door het opleggen van voorwaarden"; dat, mede rekening gehouden met vorenstaand advies, moet worden besloten dat verzoekers betoog voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen; dat de door de tussenkomende partij aangevoerde omstandigheid dat de verzoeker zijn woning heeft aangekocht in 1977, toen het bedrijf al twaalf jaar in exploitatie was, en hij tot 1992 nooit opmerkingen of klachten heeft ingediend, geen

afbreuk vermag te doen aan wat voorafgaat, onder meer omdat de bestreden betonverharding in 1992 is aangelegd;

Overwegende dat de voorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing van het bestreden besluit vervuld zijn;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

> "(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek van de n.v. MORTI om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen, wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 21 december 1995 waarbij de beroepen van onder meer Philippe SONCK tegen het besluit van het college van burgemeester en

schepenen van Deinze van 4 juli 1995 tot het verlenen aan de n.v. MORTI van de milieuvergunning om een aldaar aan de Engelhoekstraat gevestigd houtbewerkingsbedrijf uit te breiden en verder uit te baten, niet worden ingewilligd en het beroepen vergunningsbesluit wordt bevestigd.

Artikel 3.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 4.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien juni 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Ch. BAMPS. **J. VERMEIRE.**